ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ὁ Θεὸς ἐφανερώθη

Τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. ΚΩΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἕνα βασικὸ βίωμά σου, ἀγαπητέ φίλε, εἶναι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐμφύτους ροπάς καὶ προδιαθέσεις, τὰς λεγομένας ἀξίας. Εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν δεσπόζει, κατὰ τὴν ἀξιολογικὴν φιλοσοφίαν, ἡ ἀξία τοῦ Ἁγίου ἢ τοῦ Θείου. Ἡ ὑπέρτατη αὐτὴ ἀξία τοῦ Ἁγίου εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἱστορικῶς ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι «ἀνιέρου πολεως καὶ ἀθέου, μὴ χρωμένης εὐχαῖς... ΟΥΔΕΙΣ ἔστιν ἢ ἔσται θεατὴς» (Πλούταρχος πρὸς Κολώτην 31). Ὁ ἁπλοῦς ἄνθρωπος πιστεύει εἰς ἕνα Θεόν. Εἶναι ΘΕΟΣ προαιώνιος, Πανάγιαθος, Ἄναρχος, Πανάγιος, παντοχοῦ παρών, παντογνώστης, πάνσοφος, δίκαιος.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἑορτάζομεν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, γεγονός παγκοσμίας σημασίας καὶ σπουδαιότητος. Τὸ γεγονὸς τῆς ἐνσάρκου ἐπιφανείας καὶ φανερώσεως τοῦ ΕΝΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΘΕΟΥ. Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος ἐν τῷ πραγματικῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι Θεός.

Χριστούγεννα! Νύκτα ἱερά, ἁγία, νύκτα σωτήριος, νύκτα ἱστορική, «ἡ ἅγια νύχτα ἡ Χριστουγεννιάτικη».

«Ὡσὰν ἀπόψε κατέβηκεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν Γῆν καὶ ἤλλαξεν ἡ κατεύθυνσις καὶ ἡ προοπτικὴ τοῦ κόσμου, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ μπορῇ πλέον νὰ ἀναπαύεται εἰς τὴν εὐθηνὴν ζωήν του... διότι ὁ Χριστὸς μᾶς ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὰ ἑδάφη μας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἢ ἡδυπάθεια, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ πλεονεξία, ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ πτωχοῦ ἀπὸ τὸν ἰσχυρόν, ἡ ἀδικία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια καὶ μᾶς ἐδίδαξε «τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν» (Πριγκηπονήσων Δωρόθεος).

Μυστήριον μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα ἑορτάζεται σήμερον: Ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατὰ σάρκα, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ Θεοτόκου, Γέννησις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων εἶναι τοῦτο: «Συγκινητικὴ κάθοδος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ ἄνοδος τοῦ οὐτιδανοῦ ἀνθρώπου, ἄκρως τιμητική. Ἐνανθρώπισις, τοῦ δεδοξασμένου Θεοῦ καὶ θέωσις τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου».

«Θεὸς ἐπὶ γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ... θάνατος λέλυται, παράδεισος ἠνέωκται, κατάρα ἠφάνισται... ἐγεννήθη τοίνυν κατὰ σάρκα, ἵνα γεννηθῆς, κατὰ Πνεῦμα».(Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος). Ἡ μεγάλη αὐτὴ παγκόσμιος χαρὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεως Κυρίου τοῦ Θεοῦ, καταργεῖ ὁριστικῶς τήν, ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους, λύπην τῆς προμήτορος Εὔας. Αὐτή, δι' ἀπάτης τοῦ Διαλέως ὄφεως ἐξωρίσθη τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ τῆς, μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ Θεόν, χαρᾶς καὶ συμπαρέσυρε εἰς τὴν παρακοὴν καὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ ὁλόκληρον τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων. Πρόκειται περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ὡς λέγεται. Καὶ τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα: Τὴν συσκότισιν τοῦ νοός, τὴν ἐξουθένησιν τῆς θελήσεως καὶ τὴν ἁμαρτωλὸν κλίσιν τῆς καρδίας. Ἔκτοτε ὁ ἄνθρωπος ἐπλανᾶτο, ζητῶν διακαῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρώτην του μακαριότητα. Εἰς τὴν προσπάθειάν του αὐτὴν δημιουργεῖ ἰδικάτου φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ τὰς λεγομένας φυσικὰς θρησκείας. Τίποτε ὅμως, δὲν τὸν ικανοποιεῖ. Τίποτε δὲν τὸν λυτρώνει.

Ὁ ἀρχαῖος προχριστιανικὸς πολιτισμὸς διδάσκει, ὅτι ἡ ἄνοδος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, πρὸς τὸν ἀόρατον κόσμον τῶν ἰδεῶν, ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μόνον. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀντιθέτως διδάσκει καὶ διακηρύσσει τὴν κάθοδον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον βοηθεῖ νὰ ἀνέλθῃ πρὸς τὰ ἄνω.

Καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἡ ἀνθρωπότης ἐπερίμενε τὸν Θεόν. Καὶ τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθε» (Γαλ. δ΄ 4), δηλ. «συνεκλείσθη ἡ μεταπτωτική — προχριστιανικὴ περίοδος τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια παρεσκεύασε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς Χριστόν, μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε ν' ἀναμένεται ΟΥΤΟΣ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν».

Καὶ ὁ «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί... «(Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ μυστήριον τῆς Πίστεώς μας. Καὶ ἔρχεται ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὄχι «μετὰ παρατηρήσεως», ὡς ἐγκόσμιος δυνάστης, ἀλλ' ὡς ἄσημον καὶ ταπεινὸν βρέφος, «ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ». «Δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσητε» (Β΄ Κορ. η΄ 12), μᾶς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ Κύριος, ἐρχόμενος εἰς τὴν γῆν μας, γεννᾶται ὑπερφυῶς καὶ ἀπορρήτως, ὡς ἄνθρωπος», διεξάγει τὸν θεανθρώπινον ἀγῶνα του, ἱδρύει ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ σώζῃ, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν Σατανᾶν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν, διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων, καὶ τῶν ἁγίων Ἀρετῶν πρὸς τὴν Θεανθρωπίνην τελειότητα» (π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς).

Νέοι ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ἁμαρτία, ὁ Σατανᾶς καὶ ὁ θάνατος, εἶναι φοβεραὶ πραγματικότητες, ποὺ ἀπειλοῦν καὶ τὴν ἰδικήν σας ὕπαρξιν. Θέλετε νὰ λυτρωθῆτε, ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα;

Ἔλθετε εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἐὰν δὲν εἶσθε. Νέοι ὅλου τοῦ κόσμου κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν θὰ εὕρητε τὸ πλήρωμα τῶν αἰτημάτων τῆς ψυχῆς σας. Τὴν λύσιν τῶν πολλῶν σας προβλημάτων. Τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως σας, τὴν τόσον ποθητὴν εἰς νεανικὴν ψυχήν. Μὴν ἀμελήσητε. Μὴν ἀναβάλλετε. «Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε».

Νέοι Χριστιανοί, Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἡ σημερινὴ μεγάλη ἑορτή σας, σᾶς θέτει τὸ ἐρώτημα. Μένετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Φροντίζετε δηλ. διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων ἀρετῶν, νὰ κατασταθῆτε ἀληθινὰ ἐλεύθεροι; Ἐὰν διεκόψατε, ἐκ διαφόρων λόγων τὴν ζωντανὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Πίστεώς σας καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν· ἐὰν διεκόψατε τὴν μετ' αὐτοῦ μυστηριακὴν καὶ ζωντανὴν Κοινωνίαν· ἐὰν πρὸ πολλοῦ, καὶ λόγῳ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἡλικίας σας καὶ τῶν ἰσχυρῶν σκανδάλων τοῦ περιβάλλοντος, ἐπαύσατε νὰ ἐξομολογεῖσθε καὶ νὰ κοινωνῆτε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ Ζωοποιῶν, τοῦ Χριστοῦ, ἐπανέλθετε.

Ἐπανέλθετε, παρακαλῶ, καὶ ἐπανασυνδεθῆτε μὲ τὸν Χριστὸν τὸν ἰσχυρόν.

Νέοι καὶ νέαι ὅλου τοῦ κόσμου.

Προσφέρατε, ὡς δῶρον, εἰς τὰ Θεῖα Γενέθλια τοῦ Μόνου λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος μας, προσφέρατε τὴν καρδίαν σας.

Παρὰ τοὺς πόδας Του ἀποθέσατε τὰς ἀγωνίας σας, τὰ ἐρωτήματά σας, τὰ προβλήματά σας.

Μὴ διστάσετε. Τολμήσατε.

Καὶ τότε ἡ εὐτυχία θὰ εἶναι ὁριστικῶς δική σας.

ΚΩΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ἀρχιμανδρίτης

ΑΡΜΟΝΙΑ
ΣΗΜΕΡΟΝ 4—12.15
Ἡ ὑπερ—κωμωδία τῆς χρονιᾶς
ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΡΟΪΔΟ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
Μὲ τὸν ἀριθμητὴ ΛΟΥΪ ΝΤΕ ΦΥΝΕΣ
ΑΥΡΙΟΝ 4—12.15
Ἕνα ἑορταστικὸ πρόγραμμα γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους
1ον
ΤΣΙΤΣΙΟ ΚΑΙ Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΟ ΚΑΖΑΝΙ ΤΟΥ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΦΡΑΝΚΟ ΦΡΑΝΚΙ
ΤΣΙΤΣΙΟ ΙΝΓΚΡΑΤΣΙΑ
2ον
Θαλασσινὴ ὑπερ—περιπέτεια μὲ ἀπίθανους κακοχαρίες
ΓΑΛΑΖΙΑ ΝΕΡΑ ΛΕΥΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΑΓΑΠΗΣ

Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΧΟΝ

Ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανοσοσιαλιστικὴ ὀργάνωση Νέων (ΕΧΟΝ) Πατρῶν, ἀπευθύνει τὸ ἀκόλουθο μήνυμα:

«Τὸ σύντομο τοῦτο κείμενο, ἔρχεται τὰ φετεινὰ Χριστούγεννα νὰ σοῦ πεῖ μιὰν ἀλήθεια τραγική. Ἔρχεται ἀκόμα νὰ δώσει τὸ σύνθημα τοῦ ἀγώνα, γιὰ τὴν καινούργια ὁλοκληρωμένη ζωή.

Καὶ φέτος θὰ γιορτάσουμε, Χριστούγεννα, ὅπως τὰ γιορτάζουμε κάθε χρόνο. Θ' ἀκούσουμε τὰ Κάλαντα, θ' ἀνταλλάξουμε τυποποιημένες εὐχές, θ' ἀκούσουμε κηρύγματα γιὰ τοὺς «φτωχοὺς ἀδελφούς μας», θὰ στολίσουμε φάτνες μὲ ἀγγέλους, μάγους καὶδῶρα, καὶ πνιγμένοιστὴ ρουτίνα θὰ περιμένουμε τὸ ρεβεγιόν τῆς Πρωτοχρονιᾶς καὶ τὸ τζόγο.

Καὶ φέτος στοὺς στολισμένους ναούς, πνιγμένους στὸ χρυσάφι, μὲ τὶς ἀσκητικὲς μορφὲς τῶν Ἁγίων δεσποτάδες ντυμένοι βασιλικά, θὰ θελήσουν νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν νεογέννητο Σωτήρα. Τί νόημα ὅμως ἔχει ὅλη αὐτὴ ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἐπίδειξη, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀρχίζει τὴ πορεία του ἀπὸ τὴ φάτνη τῶν ἀλόγων καὶ ὄχι τὸ θρόνο τῶν ἀρχόντων «τοῦ αἰῶνος τούτου»; Ἀλλοίμονο! Αἰῶνες τώρα γιορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδη καὶ ὄχι στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ! Ἔτσι, ἀντὶ νὰ ὑπηρετοῦμε τὸν Χριστό, σκοτώνουμε τὴν ἐλπίδα τῶν λαῶν καὶ φουντώνει γύρω μας τὸ ἄνομο κατεστημένο.

Εἴμαστε μιὰ «Χριστιανικὴ Κοινωνία» καὶ ὅμως δὲν εἴμαστε σέ θέση νὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸν Χριστό!

Πῶς νὰ γιορτάσουμε ὅμως τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸν Χριστό, ὅταν κλείνουμε τὰ αὐτιά μας στὶς ἀπεγνωσμένες κραυγὲς τοῦ πόνου, τῆς πείνας, τῆς ἀδικίας, τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς καταπίεσης ἑκατομμυρίων ἀδελφῶν μας, σὲ ὅλο τὸν κόσμο;

Πῶς νὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα μὲ τὸν Χριστό, ὅταν τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» χάνεται μέσα στοὺς κρότους τῶν πολυβόλων, ποὺ κατασκεύασαν οἱ δήμιοι τοῦ Κόσμου;

Πῶς νὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα μὲ τὸ Χριστό, ἀφοῦ ἡ πονηριά μας ἐμόλυνε τὰ ἤθη μας, καὶ τοὺς χαρακτῆρες μας περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἐμόλυνε τὸ περιβάλλον μας ὁ σπάταλος πολιτισμός μας»;

Ὅμως μέχρι πότε; Μέχρι πότε θὰ γιορτάζουμε Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό;

Εἶναι καιρὸς νὰ πάψει ἡ παραχάραξη τοῦ μηνύματος τῆς Βηθλεέμ. Εἶναι καιρὸς νὰ σπαρματήσει ἡ ἀστοχριστιανικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωή μας. Καιρὸς νὰ δώσουμε στὸ λαὸ τὸ γνήσιο καὶ ἀνόθευτο Χριστιανικὸ μήνυμα, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ παράλληλη ἀλλαγὴ τῶν Κοινωνικῶν δομῶν, γνωρίζοντας πὼς μόνον ἡ ἀγνότητα τῶν μέσων ἁγιάζει τοὺς σκοπούς αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς.

Ὁ σημερινὸς «Χριστιανικὸς Κόσμος» ὅμως, θέλει νὰ «γιορτάζει» τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ξεκομμένη ἀπὸ τὸ «ἰδοὺ κανὰ ποιῶ τὰ πάντα» καὶ χωρὶς τὸ νόημα ποὺ φέρνει μαζί του γιὰ τὸ σημερινὸ ἄνθρωπο.

Ὑπάρχουν προσωπικὰ ἁμαρτήματα ποὺ οἱ συνέπειές τους, εἶναι ἀτομική μας ὑπόθεση, μὰ ὑπάρχουν καὶ κοινωνικὰ ἁμαρτήματα ποὺ τὰ ἀποτελέσματα τοὺς πλήττουν τὸ σύνολο καὶ ἄρα εἶναι ὑπόθεση ὅλης τῆς Κοινωνίας. Γιὰ τὰ πρῶτα εἴμαστε ὑπόλογοι στὸ Θεό, μὰ γιὰ τὰ δεύτερα χρωστᾶμε λογοδοσία καὶ στοὺς ἐλάχιστους ἀδελφούς Του. Τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἤπλει οψηφία τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας δέν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαίτερα τῶν νέων, κλεισμένη σέ μιὰ τυπολατρικὴ εὐσέβεια, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ χριστιανικὴ καὶ Ὀρθόδοξη εἶναι.

Μέσα στὸ τραγικὸ κόσμο μας ἀκούγεται παρακλητικὴ ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων στὸ Θεό, ποὺ γιὰ τὴ σωτηρία τους ἐνανθρωπίσθηκε. Ἡ ἀπογοήτευση σκότωσε τὴν ἐλπίδα κι' ἡ πτώση ἔρχεται φοβερή! Ποιὸς θὰ σώσει τοὺς λαοὺς ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τοῦ θανάτου, τοὺς τοκογλύφους μετίζνεσμεν, τοὺς δόλιους πολιτικοὺς, καὶ τοὺς κοῦφιους στρατοκράτες; Οἱ λαοὶ οἱ ἴδιοι—λένε ἄλλοι —μὲ τὸν ἀγώνα τους θὰ σωθοῦν. Καὶ αὐτὸ σημαίνει: Αἷμα αἷμα, αἷμα! Γκρεμίστηκαν θρησκευτικὰ οἱ παλιοὶ Θεοί, ὁ Μαμωνᾶς, ὁ Βάαλ, ὁ Μολώχ, ὁ Βελίαλ καὶ ἀναστήθηκαν κοινωνικὰ δριμύτεροι. Ναοί τους εἶναι οἱ Τράπεζες, οἱ Στρατῶνες, τὰ διαφθορεῖα κ.ἄ.

Χρέος μας εἶναι νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ ἔλθει στὴ γῆ ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία ποὺ ὁ ἄγγελος εὐαγγελίσθηκε ἐκείνη τὴν Ἅγια Νύχτα.

ΑΣΤΥ
ΑΥΡΙΟΝ 5—12
ΕΝΑ HARD — CORE
ΣΚΛΗΡΟ ΠΟΡΝΟ
ΣΕΞ ποὺ θὰ ξαφνιάσει ὅλους
ΕΡΩΤΙΑΡΑ ΣΟΥΖΑΝΑ
ΕΓΧΡΩΜΟΣ
Γαλλικὸς ὑπερ - κολοσσὸς
Α΄ ΠΡΟΒΟΛΗ 1978
ΣΗΜΕΡΟΝ 5—12
ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ ΟΡΓΙΑ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
Α΄ ΠΡΟΒΟΛΗ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΤΟ ΓΛΥΚΥΦΘΟΓΓΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡ Ἐνσάρκωσις καὶ ὁ Ἄνθρωπος

Τοῦ καθηγητοῦ κ. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ γλυκύφθογγον ἄγγελμα, τὸ χαροποιὸ μήνυμα, τὸ μεγάλο ἄκουσμα τῆς Βηθλεέμ καλύπτει, καὶ πάλιν τὸ πλήρωμα τῆς Οἰκουμένης. Οἱ εὐγενικὲς ψυχὲς ἑνωτίζονται καὶ πάλι διὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν μυσταγωγία τῆς ἑνότητος τοῦ φθαρτοῦ καὶ τοῦ ἀφθάρτου. Ἡ ἐπέτειος τῆς Σαρκώσεως φανερώνει τὴν αὐγὴ τῆς Κτίσεως, τὴν χαραυγὴ τῶν Πάντων, ὅπου ὁ Θεὸς «λύχνον ἡψε τὴν ἑαυτοῦ Σάρκα».

Τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, αὐτὸ ποὺ ἀνεκλίθη στὴ φάτνη, ἦλθε στὸν κόσμο ὄχι διὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μὲ τὸν δρόμο τοῦ μυστηρίου, ὄχι μὲ τὴν πορείαν τῶν βιολογικῶν νόμων, ἀλλὰ μὲ τὴν ὁδὸν τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπερφυοῦς καὶ περιωνύμου γεγονότος ἐγκλείει τὸ νόημα τῆς ὑπερφυσικῆς καὶ φυσικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἐνῷ εἶναι ἀσύλληπτον καὶ ἀπερινόητον, ἀπροσπέλαστον στὴν ἀνθρώπινη διάνοια, ὅμως ἔλαβε χαρακτῆρα ἐγκόσμιο, ἔγινε ἱστορικὸ συμβάν. Ἡ ἱστορικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔγινεν ἄνθρωπος, ἐπειδὴ σημαίνει τὸ ἄνοιγμα τῶν πυλῶν τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τὸν πεσόντα ἄνθρωπον, δι' αὐτὸ γίνεται προσιτὴ μόνο μὲ τὴν ψυχικὴ ὅραση.

Στὶς ἡμέρες μας πῶς νοιώθει κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ γεννηθέντος Κυρίου; Εἶναι πολλὰ τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα συμπιέζουν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπο, εἶναι πολλά, παράλληλα ἡ ἀκηδία καὶ ἡ ἠθικὴ ἀβιταμίνωση σημειώνουν ἀσφυκτικὴ τὴν παρουσία τους. Ἐλλείπει ἡ ἰσορροπία, ὁ ρυθμὸς καὶ ἡ ἡρεμία. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις αἰσθάνεται δυνατὸ τὸν κλοιὸ γύρω ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή του, παρὰ τὸ ὅ,τι ἡ ὑλικὴ μέριμνα πιέζει τὸν δρόμο της, καὶ τὰ ποικίλα προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀφαιροῦν ἰκμάδα, δροσιὰ καὶ διάθεση, ὡστόσο ὅμως τὶς μεγάλες αὐτές ἡμέρες, ὅπου τὸ «κάλλιστο φανέν φάος» ἐξαποστέλλει δέσμες φωτεινές στὴν πλάση ὅλη, διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦμε τὸ Σοφόκλειο λόγιο, δὲν εἶναι δυνατὸ τὸ πνεῦμα μας, ἔστω καὶ κουρασμένο νὰ μὴ ἐπηρεασθῆ καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ συγκινηθῆ ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ἴσως πολλοὶ ἐρωτήσουν μήπως δὲν ἔχει νόημα καὶ βάρος ἱστορικὸ ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ; Ἀλλὰ ἡ ἐνανθρώπηση δὲν ἀμφισβητεῖται, ἱστορικῶς; Πῶς νὰ ἀμφιβάλλη, κανεὶς διὰ τὸ ἱστορικὸν κῦρος τῆς Γεννήσεως; ἀφοῦ καὶ σέ πλήρη ἱστορικὴ περίοδο συνετελέσθη καὶ ἡ Ἱστορία δὲν τὸ διέψευσε στὸ διάστημα τόσων αἰώνων, ποὺ παρῆλθαν. Ἄλλως τε ὅλες οἱ τυχὸν ἀντιρρήσεις ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους μόλις τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔχει σημασία ἂν ἀντιρρητικὲς γνωματεύσεις διαφόρων ὀρθολογιστῶν ἐπληθύναν τοὺς τελευταίους χρόνους. Διακυμάνσεις ἀμφιβολιῶν καὶ ἀποφατικὲς ὑποθέσεις πάντοτε θὰ διατυπώνωνται καὶ πιὸ πολύ, ἐκ θέτουν ἐκείνους, ποὺ ἐκφράζουν, τὶς ἀστήρικτες θεωρίες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου πάντοτε λάμπει στὸ ὑλικὸ καὶ ἠθικὸ στερέωμα. Ἀλλὰ διερωτᾶται κανεὶς ἀρά γε τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα, τῆς ἱστορικότητος τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὸ πρόβλημα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πνευματικότητος;

Ἡ ἱστορικότης ἢ ἡ πνευματικότης προέχει; Ἴσως θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἐνδείκνυται νὰ σπεύση νὰ δώση ἀπάντηση. Δέν ἐπείγει ἡ ἀπόκριση. Ἴσως ὁ γράφων δὲν ἐπείγεται νὰ δώση ἀπόκριση. Οἱ καιροὶ οἱ σύγχρονοι μὲ τὶς ἰδιορρυθμίες των, τὶς κρισιμότητές των δημιουργοῦν, τὴν ἀνάγκη στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο, στὸ σημερινὸ νέο νὰ δώση ἀπάντηση κατεπείγουσα. Ἡ ἐποχή μας, περίοδος ἠθικῆς κρίσεως καὶ συγχύσεως, ὅπου ἡ ἀνησυχία καὶ ἄγχος συμπιέζουν, τὰ πράγματα καὶ τὰ φαινόμενα εἶναι δύσκολη, πολὺ δυσχερής.

Παρὰ τὶς πιεστικὲς αὐτές συνθῆκες, παρὰ τοὺς περισπασμοὺς καὶ τὶς ὀχλήσεις τῆς βιοτικῆς χρείας καὶ ἀνάγκης καὶ τῶν θλιπτικῶν συναισθημάτων τοῦ σημερινοῦ ἀτόμου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντιπαρέλθη κανεὶς τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι πρόβλημα πνευματικὸ καὶ ψυχικό. Ἡ ἀρχὴ του εἶναι φωτεινὴ καὶ ὑπέροχη. Ὁ Θεὸς ἔγινε σάρκα. Ὁ ἄναρχος ἔγινε Ἀρχή.

Δηλαδὴ τὸ ἱστορικὸ τοῦτο συμβάν μένει μοναδικὸ καὶ στὴ μοναδικότητά του ἐμπεριέχεται ἡ ἀπόλυτη πνευματικότης του. Ἔχει συνάφεια καὶ σχετίζεται μὲ τὴν ἱστορία ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου ἀλλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἱστορία κινεῖται. Ἡ γέννηση εἶναι ἡ φωτεινὴ ἡμέρα ποὺ διαλύει τὴν σκοτεινὴ νύχτα. Καὶ φυσικὰ ποῖα γνωρίσματα εὑρίσκει κανεὶς διὰ νὰ δείξουν καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὴν πνευματικότητα τοῦ γεγονότος τῆς Γεννήσεως;

α) Εἶναι ὄχι ἡ δημιουργία ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἡ ἀναδημιουργία του. Τὴν ἕκτη ἡμέρα τῆς Δημιουργίας ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Δημιουργό, ὁ ὁποῖος «χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς Γῆς ἐνεφύσησε αὐτῷ πνοὴν εἰς μυχὴν ζῶσαν», ἐνῷ τὴν νύκτα ἐκείνη, στὴν ἄσημη Βηθλεέμ ἐτεχνουργήθη ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος. Ἔτσι μὲ τὸ σκήνωμα τῆς Θεότητος στὴν γῆ συντελεῖται ἡ ἀνάπλαση τοῦ ξεπεσμένου πλάσματος καὶ τὸ ἀνέβασμά του στὸν Οὐρανό.

β) Ὅλο τὸ κῦρος, ὅλη ἡ αὐθεντία τοῦ Οὐρανοῦ ἐγκαθιδρύεται στὴν πονεμένη γῆ. Δηλαδὴ ἐταπεινώθη ὁ Οὐρανὸς καὶ ὑψώθη ἡ γῆ.

γ) Ἡ ἐλευθερία τοῦ Οὐρανοῦ κατήργησε τὴν δουλεία τοῦ κόσμου καὶ ἡ πλάνη, ἡ ἁμαρτία, καὶ ὁ θάνατος ὑπέστησαν κατὰ κράτος συντριβή.

δ) Ἡ ἐνανθρώπιση ἔδωκε τὸ κύριο βάρος, τὸ πλῆρες νόημα τῆς ἀξίας ἄνθρωπος. Ἡ ἀξία ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, οὔτε ἡ περιχαράκωσή του μέσα στὸ κέλυφος τοῦ ἀτομικισμοῦ του, ἀλλὰ ἡ ἀξία του εἶναι ἀνεπαρκής, ἡ ἄρση τῆς ἀτελείας, ἡ γόνιμη προσπάθεια νὰ σπάσει ὁ πάγος τῆς πλάνης καὶ τῆς ὀλιγωρίας.

ε) Ἡ πνευματικότητα τῆς γεννήσεως ἐνέχει τὸ ἦθος μιας διαρκοῦς ἐσωτερικῆς ἑορτῆς, ποὺ διώχνει τὴν ἀπαισιοδοξία, ἀπαισυνθέτει τὴν ἀπελπισία, ἀφοῦ γιορτὴ καὶ πανήγυρη σημαίνει χαρά, προσδοκία, εὐγενὴ ὁραματισμό. Εἶναι ἡ ἄνοιξη, τὸ εὐλογημένο Ἔαρ τῶν θαυμάτων.

στ) Ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου ἀφήρεσε ὄχι μόνο τὸ τεῖχος, ποὺ ἐχώριζε Θεὸ καὶ ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἔγινε ἡ ἀποκαλυπτικὴ ἐκείνη πραγματικότης τῆς συναδελφώσεως ὅλων τῶν ἀτόμων, τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Γίνεται ἡ λαμπρὴ ἀφετηρία τῆς ἰσότητος ἀτόμων, καὶ κοινωνιῶν.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν συγχρόνων καιρῶν δὲν ἐπλησίασαν τὴν φάτνην, δὲν μετουσίωσαν τὸ πνεῦμά της. Δὲν ἐκαρπώθησαν τὸν πλούσιο καρπὸ τῆς Γαλήνης καὶ τῆς θεϊκῆς εἰρήνης. Καὶ βέβαια ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι τὰ 2000 χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἄλλαξαν πολὺ τὸν κόσμον. Θὰ ἐρωτήση ποῦ εἶναι ἡ προκοπή μας, ποῦ εἶναι ἡ πρόοδός μας ἡ κατάρτισή μας.

Σ' αὐτὸ δὲν ἀνήκει ἡ εὐθύνη στὸν Χριστιανισμό. Ἡ εὐθύνη ἀνήκει στὸν ἄνθρωπο, διότι ἀρνεῖται τὸν σωστὸ λόγογ τῆς Φά